

KAHRAMAN TAZEÖĞLU
M. H. KAN

DESTEK YAYINLARI: 722
EDEBİYAT: 192

KAHRAMAN TAZEÖĞLU & M. H. KAN / MOR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ekim 2016 (50.000 Adet)
51.-100. Baskı: 2016
101.-142. Baskı: 2017
143-146. Baskı: Kasım 2018
147. Baskı: Ocak 2019
148. Baskı: Mart 2019
149. Baskı: Haziran 2019
150. Baskı: Kasım 2019
151.-152. Baskı: Nisan 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-173-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
bambaska.sayfa@gmail.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

KAHRAMAN TAZEÖĞLU
M. H. KAN

Ömer Halisdemir'e...

-I-

Sadece bir papatya... Beyaz yaprakları yer yer kahverengi yaralarla kırılmış, küçücük bir papatya duruyordu önünde. Çiçeğin gövdesi, iri parmaklarının tek boğumundan daha uzun değildi. Sol dizinin üzerine çöküp, çiçeğe yakından bakmak için eğildi. Çok sağlıksız görünüyordu. Asitan'daki parklarda milyonlarcası yayılırdı papatyaların. Hiçbiri de önünde titreyen şeye benzemiyordu. "Bir başına bırakınca, bütün güzellikler zayıf, kırık ve kusurlu..." diye düşündü.

Ne yapması gerektiğini biliyordu ve bununla ilgili de içinde en ufak bir tereddüt yoktu. Kahverengi, kesik parmaklı eldivenin içinde terden kaşınan elini uzattı; ve basit ama kesin bir hareketle çiçeği koparıp avucunun içinde ezdi. Yeniden ayağa kalkarken arkasına döndü ve avucunda artık yeşil bir lekeye dönüşmüş olan papatyayı ifadesizce parmaklarının arasından yere bıraktı. İşi bitmişti.

Yeteneksiz bir ressamın elinden çıkmış, sonra da fotokopisi çekilip devlet dairelerine dağıtılmış gibi ruhsuz yüzlerle kendisine bakan adamlara göz gezdirdi. Emrinde beş kişilik bir ekip vardı. O beş kişinin ayaklarının dibinde ve arkalarında uzanan sert, sarı topraklarda ise onlarca insan cansız yatıyordu. Şu barbarların nereden geldiğini bir bulabilseler, bütün bu köşe kapmacaya da son verebilirlerdi. Ama onca teknoloji, insan gücü, dronlar, hiçbirini işe yaramıyordu.

Yaban Topraklar'da herhangi bir bitki boy verdiğinde yeri göğü inletircesine çığlıklar atan uyarı sistemleri, barbar sürüleri sanki bütün gezegeni kendileri yaratmış gibi ortalıkta volta atarken çıt bile çıkarmıyorlardı. Ancak kendiliğinden filizlenen bir sürgün ortaya çıktığında, ona önce kimin ulaşacağına dair başlayan yarışta biraz şanslı ve yeterince hızlı olabilirlerse karşılaşmaları mümkün oluyordu. Bu karşılaşmaların sonucu ise zaten kader kadar kesindi.

Başkent Asitan ve dünyanın diğer şehirlerinde yaşayan insanlar genetik olarak barbarlardan üstündüler. Her anlamda... Daha zeki, daha güçlü, daha sağlıklı... Ellerindeki teknoloji, son yüz yılda önceki beş yüz yıldan daha hızlı ilerlemişti. Artık çok daha uzun ve mutlu yaşıyorlardı. Bütün dünya tek bir devletti ve bu devletin vatandaşları, genetik olarak mükemmelleştirilmiş bir ortamda yaşamamanın nimetlerinden sonuna kadar faydalanıyorlardı.

Barbarlar ise, her nerede yaşıyorlarsa, bütün bu cennet düzeninden uzakta, hem de kendi tercihleriyle, sefil bir

hayat sürüyorlardı. Bütün dertleri, Asitan ve diğer şehirlerin dışında kalan Yaban Topraklar'da kendiliğinden bir yaşam filizlenirse ona şehirlilerden önce ulaşmaktı. Sonrasında bu filizleri, fidanları, tohumları nereye götürdüklerini, onlarla ne yaptıklarını ise kimse bilmiyordu.

“Haydi!” diye seslendi adamlarına. “Yakın şunları da gidelim. Toprağa karışıp başımıza daha büyük dert olmalarını istemiyoruz değil mi!”

Ağır postalları yerdeki kuru topraktan toz kaldıran sert adımlarla aracına yaklaşırken, içindeki sıkıntıya anlam verememekten tedirgindi. Arkasında henüz canlanmaya başlayan alevlerin sıcağı gibi sırtından yükselen bir endişe dalgası sarıyordu bedenini. Barbarlara palaskası kadar bile kıymet vermezdi –ki palaskası yoktu– ve çiçeğı ise çoktan unutmuştu. O halde, kalbini içten dışa yırtacakmış gibi büyüyen sıkıntı nedendi?

***

Başkente varmak için iki sıradağ ve Karadeniz'i geçmeleri gerekmişti ama bu ancak bir saatlerini aldığından, kent gözlerinin önüne serildiğinde kendilerini hâlâ dinç hissediyorlardı. Yerden birkaç yüz metre yukarıda süzülen aracın camından Asitan'ı her gördüğünde iki farklı his duyardı: Eve dönüşün huzuru ve dünyanın en güzel şehrini bir kez daha görebilmenin heyecanı...

Bir zamanlar İstanbul denen şehirdi Asitan. Dünya Devleti kurulduğunda, başka bir yerin başkent olması düşünülmemiştir bile; ve şehre daha da önce verilmiş olan isimlerden birine dönüş yapılmıştır: Asitan. Kimse bu incinin dünyanın merkezi olduğundan şüphe duymuyordu. Meşhur Boğaz üzerinden yedi köprüyle birbirine bağlanan iki yakadan oluşuyordu başkent. Dünyanın da iki yakasını sembolik olarak bağlarken, yedi tepenin üzerinde yükselen yedi dev binadan yönetiyordu bütün gezegeni. Devleti ayakta tutan yedi sütun gibi, her biri bir kurumun merkez binalarıydılar:

Otoriteyi temsilen, devleti yönetenlerin hem yaşadığı hem de çalıştığı yer, Kırmızı Kule'ydi. Yasaları yapan, değiştiren, diğer bütün kulelerdeki icraata yön veren ve sadece vatandaşların değil, bütün gezegenin kaderini belirleyen Kırmızı Kule ve orada yaşayan aileydi. Dünyayı tek devlet altında toplayarak tüm anlaşmazlıkları, savaşları, kavgaları ve sömürüyü bitiren onlar olmuştu. Bilinçli her canlı onlara minnet duyuyordu.

Güvenlikten sorumlu olan generaller, Turuncu Kale'ye, kentin üzerine kurulduğu tepelerin bir diğerine yerleşmişlerdi. Aslında barbarlar olmasaydı ne bu paşalara ne de onların emrindeki orduya gerek olacaktı. Çünkü devletin başka düşmanı yoktu ve vatandaşlar da zaten en küçük bir sorun çıkarmıyorlardı. Bu, kimyasal olarak mümkün değildi.

Adaletin uygulayıcısı olan yargıçlar, Sarı Saray'daydılar. Suç kavramı yüz yıldır insanların hayatından çıkmış

olduğundan, yargıçların görevi suçlu ile masum arasındaki adaleti sağlamak değil, devletin sunduğu imkânların vatandaşlara adil olarak ulaşmasını denetlemektir.

Din adamları Yeşil Medrese’de yetiştiriliyordu. Sadece dini görevleri yerine getirmek ve vatandaşları bu konuda yönlendirmek değil, ilk eğitimlerini de vermekle yükümlüydüler. Herkes kendisine verilen görevle ilgili mesleki eğitimlerini almadan önce, din adamları tarafından temel eğitime tabi tutuluyordu. Dünyanın her şehrinde kurulan okulların eğitmenleri Asitan’daki Yeşil Medrese’den çıkardı.

Bilimadamları Mavi LAB’daki laboratuvarlarında, bütün bu mekanizmanın üzerine kurulduğu teknolojiyi daha da ileri götürmek ve hatta dünya dışı gezegenlere de ulaşmasını sağlamak için gece gündüz çalışıyorlardı. İnsanların yedikleri genetiği yükseltilmiş yiyecekler, soludukları kimyasal olarak değiştirilmiş hava, içtikleri modifiye edilmiş su ve diğer içecekler, bu laboratuvarlarda tasarlanmıştı. Bütün vatandaşlara sağlıklı, güçlü, zeki, mutlu ve sadık bir yaşamı sunanlar, herkesten çok Mavi LAB’ın profesrleriydi.

retimden sorumlu yöneticiler Lacivert Sera’daydılar. Profesörlerin geliştirdiği ne varsa hayata geçiren onlardı. Dünyanın dört yanındaki üretim tesislerinin hepsi onlara bağlıydı. Tüketilen her şeyi, yiyecekleri, içecekleri, hatta havayı bile onlar üretiyorlardı.

İletifim kulesi, Asitan Tepeleri’nin sonuncusunda yükselen kocaman, mor renkli bir antendi. Beyinlerine

yerleştirilen bir nano-iple gezegenin neresinde olursa olsun, istedikleri herkesle, her türlü iletişimi kurabilen insanların bu rahatlığı borçlu oldukları yapay zek bu antenle dışarıya açılıyordu. Mor Anten'i yöneten kimse yoktu. En azından organik bir canlı tarafından yönetildiği söylenemezdi. Mor, dünya üzerindeki tüm iletişimi ayakta tutan ve kaydeden son derece gelişkin bir yapay zekdan, yani bir bilgisayardan başka bir Őey değildi.

***

Araç Turuncu Kale'nin avlusuna indiğinde, bütün ekip yapmaları gereken işlerle ilgilenmek üzere dağıldı. Bunun için komutanlarından bir emir almalarına gerek yoktu. Bütün vatandaşlar gibi onlar da, ne zaman, nerede hangi işi yapmaları gerektiğini ve hatta onu bitirince sırada ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Bu kumandanları için de geçerliydi.

Avludan içeriye bağlanan kapılardan birine yaklaştığı sırada, henüz kendisi davranmadan, kapı içeriden açılıverdi. Karşısındaki yüzü tanıımıyordu ama adamın niformasındaki işaretler bir avuş olduğunu belli etmişti. Yeni astıydı.

“Yzbaşım!” dedi avuş, mekanik bir ciddiyetle. “Babanız sizi emrediyorlar...”

“Hımmm... hımmm...” diye yanıtladı adamı ve sanki hiç karşılaşmamışlar gibi yüzüne bile bakmadan kapıdan girdi.

Babası, herhangi bir askere emir verebilecek tek bilim-adamıydı. Bu asker kendi ođlu olduđunda da daha kibar davranmaya gerek görmezdi. İçinde mutlu ve uzun yařadıkları bu cennet dűnyanın kurucusu Kırmızı Kule'deki aileymiř gibi bilinse de, aslında her řeyin mimarı Dr. Nuh Ulak'tan başkası deđildi. Yűz yıl kadar önce, "Molekűler Manipűlasyon" isimli projesiyle o zamanın en önemli dűlű sayılan Nobel'i aldıđında kimse bu iřin sonunun nereye varacađını kestirememiřti. řimdi hem Dr. Ulak hem de bűtűn insanlık bu projenin őrűnleriyle kutsanmıř bir hayat yařıyorlardı.

Bűtűn insanlık gibi babasına minnet duyması gerekiyordu ve aslında duyuyordu da. Ama ne zaman onunla grűřmek zorunda kalsa iini bir tedirginlik kaplardı. Saygı ile korku arasındaki farka kafa yormuř olsa, ikisi arasındaki ince çizgide yűrűdűđűnű çoktan fark etmiř olurdu. O gűn, görevde içine ken endiře hissini űstűne bir de babasıyla grűřecek olması iyiden iyiye canını sıkmıřtı.

Derin bir nefes alıp Turuncu Kale'nin ana kapısından ıktı. Operasyonlarında hava araçlarını kullanıyor olsalar da, Asitan bile bu hızlı araçlar için kűűk kalıyordu. řehir içinde hűlű eskisi gibi karada giden, tekerlekli tařıtlarla ulařım sađlıyorlardı. řahsi otomobilinin kapısı, yaklařtıđını fark eden sensörlerin uyarısıyla otomatik olarak açıldıđında, yine kendiliđinden çalıřan motorun hafif sesi duyuldu. Bu sesi severdi. O sırada kafasını dolduran endiře dolu uđultu tarafından bastırılmasaydı, yűzűnű gűlűmsetmeye yetecekti.

Kale'nin bulunduğu tepeyle Mavi LAB arasındaki mesafeyi geerirken, pek sık yapmadığı bir Şeyi yaptı ve kontrolü arabanın otomatik pilotuna bıraktı. Etrafını seyrederek biraz olsun rahatlamak istiyordu. BaŐkentin sakinleri sentetik olarak yeŐillendirilmiŐ bahçelerin arkasında yükselen, cam ve çelikten yapılmıŐ apartmanlarda yaŐıyor, özellikle de yukarıdan bakıldığında bir sanat eserini andıran Őehrin manzarasının tadını ıkartıyorlardı. İnsanooğlunun bütun bunları baŐarabilmek için ne büyük bedeller ödediğini düşünmekten alamadı kendini. Çok kan dökülmüŐ, eski sistem çöküp tüm o küçük devletler babasının eseri olan genetik ve kimyasal mühendisliğe boyun eğerken bütun dünya sancılı bir süreçten geçmiŐti.

“Eh...” diye mırıldandı. “Zahmetsiz rahmet olmaz!”

Artık o zor zamanlar bir daha dönüŐü olmamak üzere geride kalmıŐtı en azından. İnsanın doğayı kendisine uyum sağlamaya zorlamakla olan savaŐı, birkaç milyon yılın sonunda zaferle sonuçlanmıştı iŐte. Artık bütun gezegende insan eseri olmayan, insanın istekleri ve ihtiyaçlarına hizmet etmeyen tek bir detay kalmamıŐtı.

Bir tepeden inip diğerine tırmanırken Mavi LAB'ın adını hak eder şekilde renklendirilmiŐ dümdüz duvarlarını görüncü düşüncelelerinden sıyrılıp, kendini babasıyla yapacağı görüşmeye hazırladı. İçinden bir ses ailevi konulara yoğunlaŐmayacaklarını söylüyordu.

***

Danışmadaki kadın, yüzüne yerleştirdiği gülümsemeye en küçük bir anlam yüklememeyi bir şekilde başarıyordu. Sadece bembeyaz dişlerini gösterecek kadar ağzını yayıyordu o kadar.

“Yüzbaşı Ulak...” diye zaten bildiği kendi adını hatırlatarak karşılıken de aynı ifadesiz tebessüm vardı yüzünde. “Doktor da sizi bekliyordu.”

İnsanın icat ettiği en gereksiz, altı da üstü de boş cümleler bunlarmış gibi geldi. Elbette bekliyordu. Zaten kendisi çağırmamış mıydı? Kadına da Kale’deki çavuşa yaptığı aynı muameleyi yaparak görmezden geldi ve yine aynı ünlemlerle yanıtladı:

“Hımmm... hımmm...”

Mavi LAB, tek katlı bir binaydı. Yaklaşık yirmi beş dönüm alana yayıldığından küçük de sayılmazdı. Yatay olarak konumlanmış bu mekân içinde, çok katlı binalardaki asansörlere karşılıklı gelen yürüyen bantlarla hareket ediliyordu. Dr. Nuh Ulak yedigen binanın tam ortasındaki ofisinde çalıştığından oraya yürüyerek gitmeye çalışmak da boşa zaman kaybı olacaktı. Kendini bantlardan birinin üzerine atıp zaten çok tanıdık olan boş, mavi duvarları izleyerek babasının kapısının önüne kadar geldi. Kapıyı tıklattıktan sonra izin verilmesini bekleyerek geçen iki saniye, kendini yaklaşan diyaloğa odaklayıp başka her şeyi zihninden atması için yeterli olmuştu.

“Gel!” dedi Dr. Ulak’ın düz sesi.

Kapıdan girdiğinde babasını her zamanki yerinde, müthiş düzenli masasının arkasındaki ortopedik koltuğunda buldu. Ama bu kez sanki çalışıyor gibi değildi. Sadece oturmuş oğlunun gelmesini bekliyordu. Düzgün tıraşlı saçları yüz elli yaşın üçte birini eski dünyada yaşamış olmanın yorgunluğuyla kırışmıştı. Sinek kaydı sakal tıraşı olmuş, bıyığı düzgünce şekillendirilmişti. Son görüştüklerinden farklı tek detay, gözlerindeki o beklenmedik tereddüt ifadesiydi.

“Hoş geldin Yusuf!” dedi ayağa kalkarken. “Yine görevini hızla ifa ettiğini anlıyorum. Bu kadar erken beklemiyordum.”

“Ben de...” diye yanıtladı Yusuf.

Sadece tokalaşmışlardı. Babası eliyle masasının önündeki sandalyelerden birini işaret ederek oturmasını istediğinde, bu üstü kapalı emre itaat etti. Ama doktorun sandalyesine geçerken onu izleyen gözlerinin ne kadar donuk ve sert baktığının farkında değildi.

“Görevlerini genelde Kale’den almaya alışık olduğunu biliyorum” dedi babası. Direkt konuya girdiğine göre kısa bir görüşme olacaktı ve Yusuf buna içten içe sevinmişti. Doktor devam etti:

“Ama bu kez farklı olacak. Bir timle birlikte de hareket etmeyeceksin. Sadece akademiklerimden birini sana eşlik etmesi için yanına vereceğim.”

Akademikler, LAB’daki bilimadamlarının asistanlarıydılar. Medrese eğitimi bitirdikten sonra diğer alanlara değil de bilime yönelmesine karar verilenler akademik sıfatıyla

LAB'a veya onun diđer Őehirlerdeki daha kűcűk emsallerine kabul edilir, buralarda bilimsel eđitime tabi tutulurlardı.

“Anlamadım” dedi Yusuf. “Bir akademik? Neden?”

“Sabırlı ol!” diye yanıtladı babası. “Erdemlerinden biri olmadığını biliyorum ama, sabra ihtiyacın olacak. AlıŐtır kendini.”

Burnundan derin bir nefes alıp verdi ama sessizce devam etmesini bekleyerek babasının sözünü de tuttu. Hem üstü hem de bir aile büyüğü olarak zaten sözünü dinlememesi mümkün değildi.

“Kuzeye gideceksiniz. Bu görev aslında senin değil, Asena'nın görevi. Sen yalnızca ona eşlik edecek, koruyacak ve yol göstereceksin. Kendisi Asitan'dan hiç çıkmadı.”

Yusuf başıyla onaylayarak devam etmesi için babasını süzmeye devam etti.

“Kutup bölgesine yakın bir yerlerde, Odingrad'ın biraz daha kuzeyinde bir öbek kardelenin varlığına dair bilgi aldık. Asena'nın sağ salim oraya ulaŐıp bu yabancı çiçekleri ele geçirmesi gerekiyor.”

“Bir dakika...” diye araya girdi Yusuf. “Yok etmeyecek ama alıp getirecek miyiz?”

“Evet! Ve bununla ilgili detaylar senin yetkin dışında.”

Soru sormaması emrediliyordu. O halde sormayacaktı elbette. Sorgulamak söz konusu bile olamazdı. Ama bu az da olsa rahatsız olmasına da engel değildi.

“Kale’nin uçaklarından birini kullanmayacaksın. LAB’ın helikopterlerinden biriyle seyahat edeceksiniz. Resmi olarak izinlisin. Kale’den kimse nerede olduğunu bilmeyecek ve bu süre zarfında merak bile etmeyecek. Anlıyor musun?”

“Hımmm... hımmm...” dedi Yusuf yine.

Babası oğlunun bu tepkisine alıştıktı. Önemsiz gördüğü, basit algıladığı her Şeye, hatta herkese böyle yanıt verirdi Yusuf. Buradaki önemsizliğin babası olmadığı açıkken, Kale’den gizli bir operasyona çıkmayı çok da kafasına takmadığı anlamına geliyordu. Dr. Ulak, böyle küçük detaylar yüzünden kendi oğlunun bu görev için en iyi tercih olduğuna çoktan karar vermiŐti zaten.

“Birkaç saate yola çıkıyorsunuz. Her türlü sürprize hazır olmanı istiyorum. Tam teçhizatını yüklenip oğlen vakti burada ol!”

***

Yusuf sadece bir saat sonra LAB’ın damındaki helikopter pistindeydi. Ortadaki geniŐ açıklığın etrafında onlarca helikopter diziliydi. Bir tanesinin ise kapıları ve bagaj kapakları açık ama motorları kapalıydı. Göreve çıkacağı araç bu olmalıydı; ve durumundan anladığı kadarıyla yol arkadaŐı kendisinden önce gelmiŐti. Neden geri dönmek istediğine bir anlam veremeden çekingen adımlarla helikoptere yaklaŐtı. Görünürde kimse yoktu, ama birkaç metal kasa ve el çantası yerde istiflenmiŐlerdi.